

Însă, îndată ce făcu acest lucru, se auziră niște pași grei îndreptându-se înspre ei. Se făcură cu toții mici, în vreme ce o umbră trecu prin dreptul ferestrei. Era temnicerul. Își puteau da seama de asta după zdrăngănitul de chei care acompania fiecare pas pe care îl făcea. Putea să se îndrepte chiar spre ei, orice era posibil. Nu mai era timp de pierdut. Alpi se mai uită o dată pe fereastră, însă de data aceasta rămase uluit. Ceea ce nu putuse să vadă mai devreme, din cauza soarelui, care îi bătea direct în ochi se vedea acum foarte clar. Castelul Morin Hur era chiar acolo, în fața temnițelor. Arăta exact așa cum era descris în cartea pe care o citise. Era negru, cu turnuri ascuțite de care fluturau flamuri lungi și întunecate. Pe acestea se vedea o emblemă mare, desenată cu roșu. Nu își putea da seama ce înfățișa, fiindcă bătaia vântului făcea flamurile să fluture cu prea mare repeziciune. Un fel de cerc tăiat de mai multe linii. Suspina, apoi auzi deodată cum zdrăngănitul se opri. Trebuia să găsească o cale să-și salveze cât mai repede prietenii.

— Uite, luați florile astea și mâncați-le repede. Ar trebui să aibă un gust iute și aromat, spuse Alpi întinzând mâna pe fereastră. Ne vedem în Familia.

Însă, chiar când credea că a reușit, simți cum mâna îi este înșfăcată cu putere.

— Dar ce se întâmplă aici? se auzi vocea severă a temnicerului. Nu cumva încerci niscaiva șiretlicuri, prizonier netrebnic?

— Nu, nu, nu încerc nimic, spuse Alpi încercând să-și ascundă chipul terifiat.

— Și atunci? Ce e cu florile astea?

Alpi se schimbă la față, își simțea mâna strânsă ca într-o menghină, în vreme ce mintea îi alerga în goană, încercând să găsească o soluție.

— Ia ridică-te, să te văz la față... continuă gardianul suspicios și îl trase de mână cu putere până când fața îi ajunsese lipită de gratii.

mai multe. Însă, știind că Familia era în pericol, nu mai zăbovi și îi îndemnă să pornească mai departe.

— Acum, că ați înțeles cât de importantă este Familia, cred că este timpul să o luăm din loc. Iar drumul spre Turnul Cunoașterii este încă ascuns.

— Cum adică, este ascuns? întrebă Hanah.

— În momentul în care a început războiul în Lúmina, gardianul acestei lumi a ales să ascundă drumul spre turn, pentru a-l proteja cât mai bine, răspunse Nuh gânditor.

— Și atunci, cum îl vom găsi?

— Va trebui să vorbim cu gardianul. După cum v-am zis, locuiește nu prea departe de aici.

— Să mergem, atunci, îi îndemnă Roua.

— Să mergem, răspunse Nuh și o porni pe ulița care ducea afară din sătuc, pornind din spatele stejarului.

Ceilalți îl urmară. Sucre băgă ghinda în buzunar și, după ce mai privi încă o dată stejarul mareț, o luă și el la pas în urma prietenilor lui. Trecură în liniște prin mulțimea care îi aplauda și le ura succes mai departe în misiunea lor și în scurt timp urcau dealul mare ce străjuia sătucul în partea de nord.

Roua își ridică mâinile în sus și închise ochii. Apoi îi deschise și toți norii dispărură.

— Să nu crezi că va fi așa de ușor, se auzi o voce de fată și silueta unui vânător își făcu apariția din spatele unui stejar. Cred că este timpul să ne cunoașteam. Eu sunt Nezara Aquagead și, după cum vezi, avem ceva în comun, spuse fata și începu să rădă strident.

— Nu avem nimic în comun, îți garantez asta, răspunse Roua privind-o cu seninătate.

— Asta rămâne de văzut, răspunse Nezara și scoase de sub mantia neagră pe care o purta un fel de armă asemănătoare cu a celorlalți vânători pe care îi întâlniseră, însă mult mai mare și mai înspăimântătoare.

O înălță spre cer și de sus începu să curgă iarăși o ploaia rece și deasă. Apoi, deodată, ploaia se transformă în grindină și bucăți mari de gheață începură să se abată asupra lor cu putere. Imediat, din spatele Nezarei își făcu apariția o mai veche cunoaștință a celor cinci, Airgead. Folosindu-și arma, vânătorul împinse cu și mai mare putere aerul spre ei, făcând ploaia de gheață aproape de nesuportat. Văzând toate acestea, Alpi își lipi repede palmele de pământ, iar stejarii cei mai apropiați de ei își întinseră rapid coroanele bogate pentru a-i proteja. Și funcționă, cel puțin pentru un timp. Bucățile mari de gheață loveau cu un zgomot asurzitor crengile de deasupra lor.

interesul lor, iar zburicornii îi părăsesc de tot, răspunse gardianul și făcu câțiva pași spre drumul de flori care crescuse în fața lor.

Privi șirul șerpuit de flori colorate, după care se întoarse și le spuse îngândurat:

— Vânătorii de vise sunt deja aici. Tot mai mulți copii își pierd visele sau au coșmaruri, îmi e teamă de ce este mai cumplit. E timpul să vă vedeți de drum.

— Mulțumim mult pentru tot ajutorul, spuse Erus, salutându-l pe gardian cu bunăvoință.

— Ce ajutor? răspunse acesta punându-și la loc pe cap fesul caraghios. Eu nu am făcut nimic, mai spuse, după care își chemă câinele și o luă încet înapoi înspre casă.

